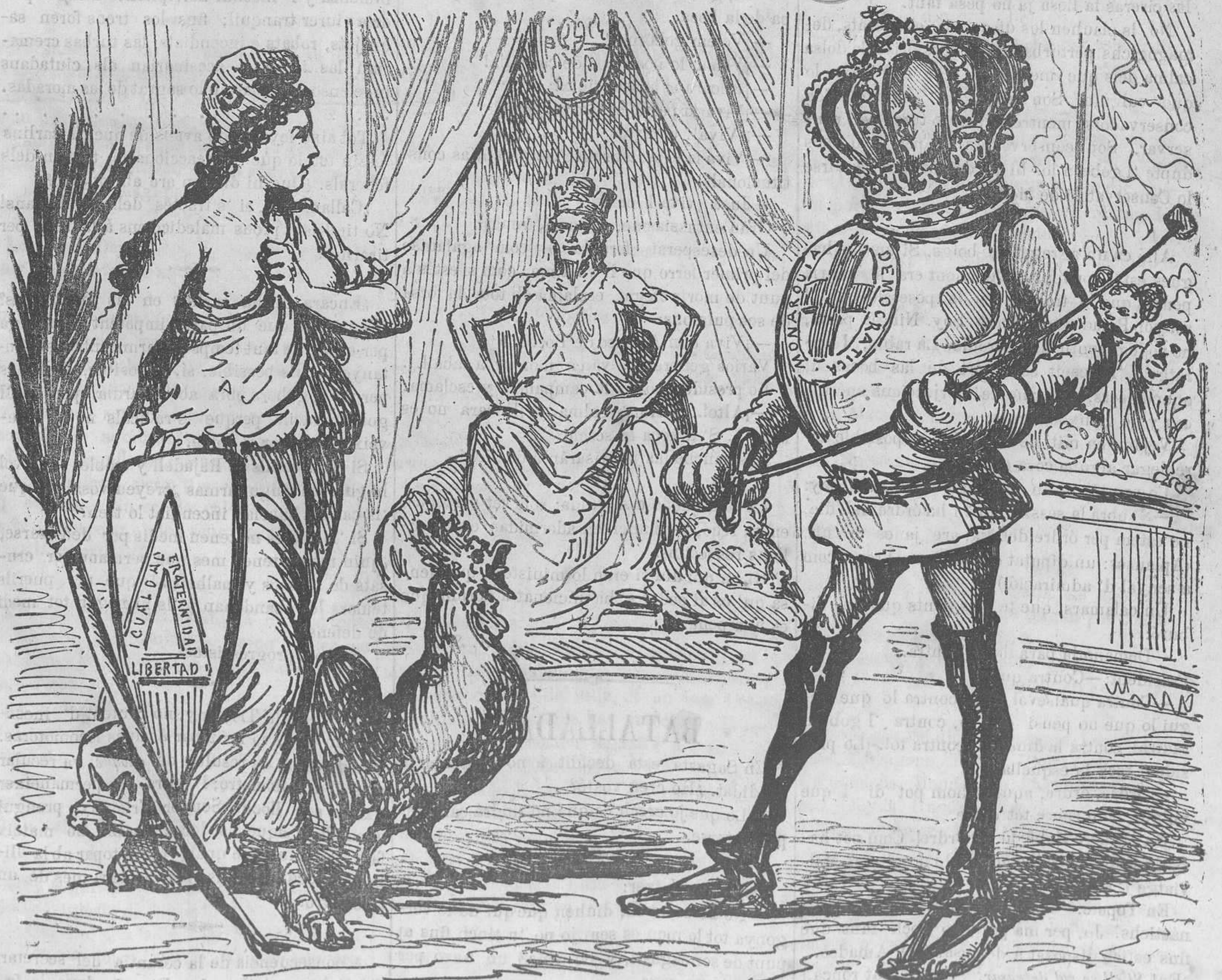

LA CAMPANA DE GRACIA.

GEROGLIFICH.

La solució la darem passadas las elecciones.

LA REUNIÓ DELS CALAMARSOS.

I.

La opinió pública está indignada ab los atentats comesos pe 'ls carlins en la via férrea de Zaragoza: aquet es, per alguns, lo fet culminant de la semana. ¡Insensats!

Per altres l' objecte de la seva atenció, es la *huelga* dels escombriaires. ¡Infelissos!

No fa'ta qui troba que l' assumpto del dia es la frecuencia ab que 'ls pobres carreterers que van per las carreteras se veuen assaltats y robats. ¡Oh ignorancia!

En cambi trobareu qui no 'us parlará d' altra cosa que de las clavegueras que desembocan en lo port. ¡Oh imbecilitat elevada al cubo!...

Com si no fos mes important que l' incendi de un tren la reunió dels calamarsos; com si 'ls discursos que en ella 's varen pronunciar no valguessen molt mes que tots los escombriaires junts de Barcelona; com si las tendencias que allí varen dominar no fossin mes importants que las de tots los lladregots que pugui haberhi en aquet mon, y com si 'l manifest que n' ha sortit no despedís mes aroma que todas las clavegueras del port juntas!...

II.

¡Miréusels! No están pe 'ls drets individuals, pero 's reuneixen, los usan pe 'ls seus fins particulars; pesan sobre d' ells com una llosa de plom, pero d' ensá que no manejan las cireras la llosa ja no pesa tant.

No 'ls plauhen los discursos exagerats, demagogichs, perturbadors, atentatoris á la dolsa calma dels que menjan... pero ells dirán lo que vulguin. Son aixís: ¡m' entenéu? Son conservadors, mentres tenen lo turró per conservar. Son conservadors y per aixó sens dupte 'l govern los hi ha deixat per reunirse lo Conservatori de Madrid.

III.

Alló es un agregat de boigs. Si un no hagues estat convensut de ahont era s' hauria pensat que 's trobaba en la possessió que 'l senyor Pujadas te á Sant Boy. Ningú parla, no podem sentir una paraula. La rabia, 'l coratge y 'l despit sols surt de las bocas d' aquells sers, en forma de interjecciones enérgicas y de grinyols aguts.

Vejám, en mitj de tot, si 'ns es possible arplegar alguna cosa al vol.

Lo president, ab mes mala cara que may: —S' obra la sessió. No hi ha ordre del dia, no estem per ordre del dia: are ja es de nit. (Aplausos: un diputat catalá fa un bram, com á senyal d' admiració.)

Un calamars, que té mes dents que un Tiburó:

—Demano la paraula en contra.

President: —Contra que?

—Contra qualsevol cosa: contra lo que digui lo que no peusi com jo, contra 'l govern radical, contra la dinastía, contra tot. (Lo president toca la esquella.)

—Órdre, órdre, aquí tothom pot di 'l que vulgui, pero sobre tot órdre.

En Romero Robledo. —Órdre! Com pot haberhi órdre sense 'l concurs de nosaltres? Malviatge l' *italiano!*....

En Topete: —Perque nosaltres som molt dinástichs. Jo, per ma part, ho soch tant que fins estich disposat á defensar á D. Amadeo... ¡Ey! Si ell se vol defensar. (Un diputat ronca.)

En Sagasta: —Que fas poble? ¿Que per ventura dorms? ¡Ah! No, qu' es un diputat.

Un Llatzer, tot furios: — Senyors: ¡bu! ¡bu! ¡bu! (Lo president corre á posarli un bossal y al fi logra imposarli silenci)

Lo president: —Té la paraula 'l senyor Balaguer.

Don Victor: — ¡M' ha deixat sense paraula... He dit.

Lo general Serrano: —Aquí som uns quants que no podem renyir may. Contin ab mi que, si no se 'm fan millors proposicions, soch de vostés en cos... y no dich en ánima perque no sé si 'n tinch. En fi: ja saben que jo sempre soch lo mateix home. (Grans aplausos.)

Lo senyor Ayala: —Demano la paraula.

Lo president: —Té la paraula l' autor del *Tanto por ciento*.

Ayala llegeix un document patriótic acusant al govern de ser mes radical qu' en Sagasta y al rey (ab dissimulo, aixó si) per haber dissolt las Corts, y deixant als membres que foren de la majoría dels Llatzers en llibertat d' anar á las urnas ó de retreuerers, segons tingan ó no districte y diners per satisfé 'ls gastos electorals.

Una salva d' aplausos va saludar la lectura del document degut á la ploma del autor de comedias.

—Que li sembla?

—Bé, molt bé: m' agrada perque ataca á tothom.

—Just: ja s' han acabat contemplacions.

—Guerra als radicals y als que 'ls cridin á governar!

—Si, guerra als radicals que 'ns han pres lo pa de la boca.

—¡Volém governar!

—¡Volém lo nostre pa de cada dia!

—¡Encara es massa fluix!

—¡Viva lo partit conservador!

—¡¡Viva!! ¡¡Viva!!

—¡Viva la llibertat sense las garantías constitucionals!

—Just: ¡viva l' órdre!

Gran entusiasme, agitació, frenesí.

Un desesperat, fora de si, com agafantse del primer ferro que li ve á ma, com si estés á punt de morir ofegat, esclama ab tota la forsa de sos pulmons:

—¡Viva don Alfonso de Borbon!

Varios generals ja van á montar á caball...

Lo president agita la campaneta y esclama:

—¡Alto!... Calma, calma... ¡Encara no es hora!... S' aixeca la sessió.

Las canonadas ja avisarán á domicili.

IV.

La sala queda casi vuida: sols set personas, en un recó, permaneixen adormidas en sos sillons respectius.

Hi ha qui diu si eran lo ministeri, que densá qu' es al poder s' ha aficionat á dormir que es una pena.

A. S.

BATALLADAS.

En Sagasta está decidit á no presentarse candidat. ¿Ho creu vosté?

—Lo que jo crech es que no tindrà cara per presentarse.

Deya un Llatzer:

—No ho entench, diuhen que qui no té vergonya tot lo mon es seu, jo no 'n tinch fins al punt de ser sagastí, y no tinch un xavo per fer cantá un cego.

Los conservadors parlan molt de la abdicació de Don Amadeo.

L' home mes se deu estimar anarsen que no pas que 'l treguin.

Per lo demés, si aquet cas arribes... ¡Ja ho veuriam lo que vindria!

¡Ah! Y si no arriba... també confiem veurer lo que vindrá.

L' ajuntament de Sevilla, elegit per quatre amichs y l' empresari, ha sigut destituit y ha caigut baix los crits del poble y entre lo estrepitós soroll de uns esquellots. Tothom sab que quan las eleccions d' ajuntament, lo poble no va anar á las urnas per haberseli negat las cédulas electorals. Are ha tingut ocasió de donar lo castich al ajuntament y ho ha fet. *Suum cuique.*

Segons diu la *Independencia* lo senyor Reig está empenyat en tornar á ser regidor.

La minoría del ajuntament no ha de tolerar semblant indignitat.

Y en tant no ho ha de tolerar, que si 'ls amichs del ex-llatzer s' empenyan en ferli usurpar un lloch que no li correspon, que no es seu, han de abandonar la casa popular. La dignitat y la decencia avans que tot.

¡La demagogia! ¡Oh! ¡La demagogia! ¡Deu nos en guart dels republicans! La desolació fora gran, lo extermini espantós, la devastació inmensa y l' incendi horripilant. Ningú podria viurer tranquil; fins los trens foren saquejats, robats é incendiats; las turbas cremarian las iglesias, asesinarían als ciutadans indefensos y violarian lo sagrat de las moradas.

Tot aixó feya 'l cop avans de que 'ls carlins fessin tot lo que 'ls reaccionaris temian dels federals. ¿Que hi diuhen are ab tot aixó?

¿Callan? ¡Ah, si 's tractés dels republicans! No tindrian proas malediccions á la boca per tirarnos!

¿Encara hi ha carlins en las montanyas? ¿Es posible que un partit impotent mantinga per espay de tant temps la alarma entre 'ls montanyesos? Es possible, sí, es posible. Y ho es perque 'l govern obra ab cobardia, perque 'l govern vacila, perque 'ls radicals no s' atreueixen á armar al poble.

Si 'ls liberals de Rajadell y pobles del vol haguessen tingut armas ¿creyeu vosaltres que 'ls carlins haurían incendiat lo tren?

Si 'ls pobles no tenen medis per defensarse, ¿quin recurs tenen mes que permaneixen crusats de brassos y malheir als que per puerils temors los abandonan y 'ls hi negan tot medi de defensa?

¡Sempre progressistas!

Lo cabecilla Tristany, no content d' incendiar un tren, va fer topar á duas locomotoras. Una de ellas, de resultas del *choque*, va recular mes d' un kilómetro; l' altra va permaneixer fixa en son lloch. Senyor Tristany: prengui exemple d' aquellas locomotoras. Lo mateix farà l' absolutisme quan vulgui topar ab la llibertat: reculará. Sols que reculará mes de un kilómetro.

A consecuencia de la cesantía del secretario del Govern civil senyor Risueño deya la *Imprenta*:

«Lo govern deu ferse càrrech de que 'l senyor Risueño no va entrar á ocupar lo destino de secretari del govern civil de Barcelona per sa voluntat, sino contra la seva voluntat. Se 'l va empenya pera que ascendís á n' aquell lloch perque era impossible deixar cessant á un empleat intel·ligent, treballador y honrat que habia obtingut un lloch á forsa de mereixements, y se 'l va obligar á desempenyar un empleo politich perque un ambiciós, que ni tenia talla, ni mèrits, NI CONEIXEMENTS SUFICIENTS pera desempenyar la secretaría, volia á tota costa ocupar la plaça de jefe de Foment de la provincia de Barcelona.»

Aquet ambiciós, sense talla, ni mèrits; aquet ambiciós FALTAT DE CONEIXEMENTS á qui la *Imprenta* aludeix, es lo famós diputat llatzer que fou per Vich, senyor Pons y Montels, conegut en certs círculs per *l' Inglés*.

Devem advertir al arcalde de San Feliu senyor don Remigi Cortés, que quan tracti de dirigir-se als redactors de *La Campana*, si ho fa ab l' intent de ser atés, ha de comensar per saber escriurer ab lo decoro y decencia á que té dret tota persona ben educada. Per lo demés, li agrahim que 'ns desitji República Federal sense pastelers. *La Campana*, per sa part, li desitja salut y Republica Federal, sense arcaldes republicans que cometin abusos, publiquin bandos reaccionaris y agafin y posin á disposició dels agents d' en Sagasta á republicans, mes ó menos dignes, pero al fi republicans.

La situació 's va generalisant. Ja han fet tinent general á n' en Bielló, sens dupte per premiarli 'ls mèrits qu' esperan contreurá..... quan deu vulga.

També hem pescat entorxat l' Acosta, en Lagunero, y molts altres. Si aixó es guerra, ¡Ni may qu' hi hagi pau!

Lo senyor Degollada y 'ls seus están decidits á ser los profetas de aquet sigle.

Apenas hi ha una persona que no hagi rebut un escrit firmat pe 'ls senyors aludits, en que s' anuncian grans sucessos (sense dir quins) y 's dona la veu de alerta un grapat de vegadas y cada cop ab lletras bastardillas ó mayúsculas, sense contar los seus corresponents signes admiratius.

Senyor Degollada: estarém ¡¡¡ALERTA!!! tant com vulgui, pero ¡¡¡per Deu!!! ¡¡¡Miri que no pod m viurer de calor!!! ¡¡¡No 'ns acabi de marejar ab los seus escrits!!!!

¿¿¿Ho sentí???!!!!.....

Una partida carlista va anar á un convent. Un cop allí, las monjas se varen desfer en obsequis y fins se diu que 'ls hi varen servir un refresch.

Despres, perque la festa tingues tot lo carácter religiós, los hi varen donar á besar... uns escapularis.

¿Uns escapularis? ¿No varen pas besar res mes?

¡Ah traïdorots!

—No fa gaires dias que uns quants varen cremar l' iglesia de Berga.

—¿Que diu? Qui varen ser los incendiaris?

—Los que volen l' ordre. Tambe han cremat un tren...

—Qui?

—Los mateixos: los que volen lo respecte á la propietat y l' ordre á tota costa.

—Donchs escolti: ¿que vol dir que la Comuna de París hauria may arribat á tant?

—En Peret me va donar una trompada, pero m' he venjat.

—¿Si? ¿Com?

—He donat una pallisa á n' en Pau que de resultas es á l' Hospital.

—Pero home, si qui t' ha donat la trompada es en Pere ¿perque ho fas pagá á n' en Pau?

—Noy, no ho sé, pero hi apres aquesta táctica d' en Tristany. Ell va demanar deu mil duros á la empresa del ferro-carril de Zaragoza, aquesta los hi ha negaty ¿ell que si? ¿Quina 'n fa? Crema las mercancías de uns quants particulars que tenian tant que veurer ab l' empresa com jo ab sor Patrocini.

—¡Lógica carlista!

—¡Ep! Mestres aixó no es lo que deya. Ni reposém ajuntaments ni reposém la Diputació, ni s' estableix lo jurat, ni s' arma la milicia, ni... Mestres, aixó no fila prou dret. Si no aneu endevant... us quedareu enradera: ¿ho sentiu? ¡Ah! Es que per aixó.

Un.—Vaja, qué dels carlins n' hi ha un vago plé.

Un accionista del ferro-carril de Zaragoza.

—Dispensi: n' hi ha tres wagons cremats.

Hem sabut que si 'n Tristany ha calat foch á un tren ho ha fet per Deu. Perque ell tot ho fa per Deu.

D. Amadeo 's prepara á fer próximament un viatge per las provincias Vascongadas.

Estém en plé istiu, y tothom sab que aquesta es ben mala estació per viatjar.

En l' istiu es quan hi ha mes tempestats de trons y llamps.

Alerta, donchs!

Y donchs ¿que no 's reposan las corporacions populars destituídas pel capritxo dels xafarochs sagastins?

¿Que fém?

¿També es qüestió are com are d' engreixarnos ab promesas?

Sápiga tothom que ja n' estém embafats, y qu' es precis que ningú 's rigui de nosaltres, si no volen que nosaltres nos riguem de tots. Clá y catalá.

Un dels actes que primer portá á efecte 'l nou governador de Girona fou posar en llibertat á alguns ciutadans que 's trobavan presos sense coneixement del jutje ni ab cap de las formalitats de las que la ley prescisa, sols per capritxo del governador sagastí l' aprofitat jove D. Pere Antoni de Torres.

Que se 'ls haja posat en llibertat es molt just; pero es sumament injust que 'l conculcador de la ley encara gambi.

D. Pere Antoni de Torres, per sols aquest acte, deuria ocupar lo lloch que las sevas víctimas deixan vacant en la presó de Girona.

—Y bé ¿que es aixó que s' ha dit per Madrid, sobre si s' han donat deu mil drets á una persona que prometia descubrir als assessins

del general Prim? ¿Que es aixó? ¿Será una cosa semblant á lo dels dos milions?

—No ho sé, noy. Aquí á Espanya tot se po creurer. Ab aixó no t' admiris de res. Hem vist tantas cosas que ja no hi ha mes que esclamar ab lo refrá:—«*Qui fa un cove.....*»

—Ah! si: *qui fa un cove.....* be pot ficarhi deu mil drets á dintre ¿No es aixó?

La *Llibertat*, periódich italiá molt adicte á la casa de Saboya, deya un dia d' aquets ab tó de misteri:

—«Lo rey Amadeo se veu obligat á pendrer una grave resolució.»

Algun altre periódich italiá esplaná l' idea ab los següents termes:

—«La grave resolució de que parla la *Llibertat* es l' abdicació del rey d' Espanya.»—

—«*A rey muerto, rey puesto*»

dice el refran;

mas yo digo: á rey muerto

la federal!»

Deya un:—Desénganyat: lo ministeri té molta forsa.

—Bé prou que ho sé. Hi ha quatre ministres gallegos. Mira que tal.

En Ruiz Zorrilla y 'l metje Mata, gobernador de Madrid, están fent antesala en lo palau de D. Amadeo. Ja fá estona que s' esperan.

Surt per últim un d' aquells empolainats ab la casaca y 'ls diu:

—No 's mortifiquin mes. Lo rey está indisposat. No pot rebrer.

—¿Ni á nosaltres?

—Ni á vostés!

—Llavors estará indisposat ab los radicals, diu en Ruiz Zorrilla tot alarmat.

—O tindrà alguna cosa que jo, metje, podria molt ben curarli, esclama en Mata, donant mostrás de igual inquietut.

—Jo no sé; pero no pot rebrer. Penso que té migranya.

—¡Migranya! esclaman minestre y gobernador.

—Ah! miri, digui al gefe de quarto, que 'l millor remey per la migranya que pot buscar una persona, es respirar los aires de la patria, diu en Mata, *guiat* per son instinct de metje.

—¿Pero que fá gat? esclama en Ruiz Zorrilla. ¿No véu que 'ns esposém á que interpreti nostra bona voluntat per una burla?

—Té rahó, home. No hi atinava. Miri, no l' hi diga res.

Un decret de la *Gaceta* mana als gobernadors que paguin lo sou que tingan per convenient als voluntaris *movilisats*.

Ja 's coneix que s' acostan las eleccions, y ab ellas l' época de que 'ls *movilisats* se moguin.

Catorse son las diócesis vacants. Las de Barcelona, Tarragona, Toledo, Vich, Jaen, Astorga, Pamplona, Mondoñedo, Placencia, Teruel, Leon, Lleyda, Huesca y Orense.

A pesar de que no hi ha hagut bisbes en tots aquets punts, las cullitas no han faltat, las donas han parit y la canalla sense confirmar s' ha engreixat y fet forta com si tal cosa.

Tant sols ¡ay! los fabricants de mitras y cullas se n' han sentit. Si no fos per aquesta bona gent, demanariam l' abolicció de tots los bisbats.

Gran neteja d' empleats en tot Espanya. No sembla sino que 'ls governs en nostre país pujan al poder per bufar y fer net. ¡Si després no tornessin á embrutarho!...

A D. Amadeo acaban de distingir-lo fentlo cavaller de l' elefant blanc. Aquest acudit per lo felís bé val quatre mil duros.

¡Que! ¿Que no 's necessita trompa de elefant per empassarse vuytanta mil rals diaris?

Segons datos que tenim per molt positius la insurrecció de Cuba vé costant fins are seixanta quatre milions de duros y mes de trenta cinch mil homes.

Si s' hagués proclamat la federal á Espanya, y desde un principi s' hagués reconegut l' autonomia de aquella isla, donantli la calitat d' Estat federal, lo mateix que á qualsevol altre, avuy dia la tindriam mes segura que are, y no hauriam mort en aquella terra tants homes que podriam dedicar-se al treball y á crear noves families, que augmentant los brassos, augmentarian la producció y la riquesa.

¡Quan cara 's paga l' obcecació de certs homes y la complacencia de certas classes que no hi veuen mes enllá del nas!

Un dels baladrers del Circo de Madrid, lociudadá Deza, va dir sense que l' hi escapés loriure, que fins que vejés a tot un senyor advocat picant sola ó estirant lo nyinyol, no aniriam bé.

Adverteixin que l' ciutada Deza es un sabatè. Per ell la millor llei, lo pacte que mes lli-gui, seran la pega y las pastetas, y las botinas l' únich medi de que 'ls pobles caminin bé.

Are, parlant en castella, al ciudadá Deza l' hi dirém, com á la séva terra:

«Zapatero á tus zapatos.»

Los radicals están donant créus á cabassos. Hi ha qui encara crítica á n' en Martos pèl séu afany de aristocratisar á tothom.

Nosaltres no podem menos de aplaudir-lo com ho fem. Al cap de vall vulgarisa una institució ridícula, y al vulgarisarla, l' hi tréu la part de importancia que la preocupació l' hi donava encara.

Quan tothom tinga créu, los que no 'n durém serém los distingits.

En Sagasta, segons tenim entés, se 'n vá á París.

De segur que en Sagasta es d' aquells homes que créu que á París un ciudadá que tinga dos millions s' hi pot donar molt bona vida, encara que 's gastin 20 ó 30 rals diaris per l' arreglo del tupé.

Los calamarsos anuncian que estém de crisis.

«Soñó el ciego que veía y eran ganas que tenía»

Y en quan als calamarsos, sino tenen ganas de veurer tenen gana per menjar y per beure al mateix temps.

—¡Que son aixó de calamarsos? preguntava un home de la montanya.

—Un peix que 's passa molt abiat, l' hi responia un de la costa.

—Are comprench perque, replicava l' primer, hajan mogut á Madrid tant bell escándol. A Madrid, lluny de la costa com es, aquesta mena de peix devia arribarhi a veriat.

—Y tant averiat, que si l' rey hagués continuat menjantne, ell estava ben frech.

Los Llatzers han abandonat Madrid.

D' aquesta feta han fugit tots los temors de que aquest istiu pogués presentarse l' cólera.

Ab semblant corrupció, ni Barcelona estava tant amenassada, quan la huelga dels escombriaires.

Lo cólera ha fugit fent plassa á la séva senyora, la cólera.

Afortunadament los Llatzers ja han rebut la bola, y no hi ha perill de que mosseguin.

Lo *Debat*, periódich de Madrid, parlant de la *Correspondencia* diu que esta fent gran campanya en favor dels radicals.

La *Correspondencia* per sincerarse diu: —«Lo mateix deyan de nosaltres los radicals quan governava en Sagasta.»

Y dihem nosaltres:—Aixó prova que l' periódich que mes se llegeix en Espanya té una casaca de cada color, que s' ha pogut comprar ab las moltes pessas de dos que guanya; y que, com los gossets, remena la cua devant de tothom que li puga dar un terrosset de sucre.

Es en vá que, esperém l' armament de la milicia. Las armas no venen, y las promesas no serveixen pera fer tiros.

En tant los carlins campan com volan pel territori, y en las provinciás catalanas demanan diners als pobles, s' en tuhen gent y cobran rescats, entran en poblacions liberals, creman trens y fan lo que 'ls dona la gana.

Los somatens, á pesar de que abundan ab las ideas reaccionarias, tenen las armas y 's guardan molt de ferlas servir, per la senzilla rahó de que no voleu, mentres los liberals que voldrian, tenen de mirarse impasibles com los partidaris de una idea morta insultan impunement la dignitat, los sentiments y hasta 'ls drets del ciudadá.

Radicals: es hora de que 's compleixin las promesas fetas. Qui las fa y no las compleix enganya y los enganys fetes al poble acostuman á pagarse cars.

Temps endarrera perque al passar lo cotxe de D. Amadeo pel carrer d' Alcalá, un ciudadá vá cridar «¡Viva la Republica!» fou pres per la policia,

Encara que la fruita siga verda, no tardará gaire á madurarse, y llavors ¡ay del que no 'n menjí!

Enténguintho aixis los monárquichs. Avuy la seva; demá la nostra.

Se parla de dos distints manifestos carlistas. Un d' ells abogara perque s'acabi la guerra. L' altre per que continuhi.

Lo primer auirá firmat per en Nocedal.

L' altre per lo canonje Manterola.

¡Quina veritat es que per certs emisaris de pau, lo calser té la boca lo mateix que un trabuch!

Ha desaparegut del estadi de la premsa lo periódich sagastí «*las Novetats*.»

Queda ben demostrat, en conseqüencia, que l' periódich de 'n Sagasta era l' mes flach de ventrell. Ha sigut lo primer en morir-se de fam.

Ja veuran que aviat lo segueixen tots los altres.

Hi ha periódichs sagastins que á hora d' are encara esclaman que l' govern de 'n Zorrilla está fora de la llei.

Está fora de la llei, es molta veritat; no la compleix com deuria, també ho es. Si arribés á cumplirla gno's trobarian, per ventura, ab lo grillet als peus los transferidors dels dos millions?

Hem rebut lo primer cuadern dels *Processos célebres* que ha comensat á publicar lo editor senyor Manero. Dit cuadern conté lo procés de DUMLLART, célebre criminal francés que tant va mouer la atenció pública en tota la Europa l' any 1861. Forma un cuadern de 84 columnas de lletra compacta y bona impressió, ab un bon grabat á la portada, y no mes val dos rals.

Creym interessant y curiosa aqueixa publicació y ho es molt més pe 'ls que 's dedican á la carrera de las lleys. Aquet procés y los qu' están anunciats, entre 'ls que hi figura lo del célebre Troppmann, formaran una collecció important y per demés notable.

En la nostra administració está de venta lo primer volúmen.

Igualment hem rebut la primera entrega de 'ls *Amores célebres* que ha comensat á publicar la casa editorial de don Joan Aleu. Los assumptos de la obra prometen atraurer la atenció dels lectors. Si unim al interés del llibre lo luxós de la edició y la baratura del preu (l' ralet y bon profit!) tindrem que la publicació nova está convidant á tothom á posar lo seu nom en la llista dels suscriptors. Los pri ners amors célebres que ocupan als autors del llibre son los de Marco Antonio y Cleopatra.

No n' hi va poca de gent al Prado á veurer los dos clowas que varen debutar l' altre dia! Es que son molt bons. Jo hi vaig anar los dias en que varen donar las funcions las societats Nilson y Alarcon y vaig fer com la escultida y numerosa concurrencia qu omplia 'l Prado: me vaig esqueixar de riurer. Créguintme vagin á veure 'ls.

SANT CRISTÓFOL NANO.

Cuasi tots los que figuran veureu que 's donan cuidado per pintarnos Sant Cristófol... no gegant, sino ben nano.

Los calamarsos van baix, lo seu rey los dona un xasco y me 'ls envia á passeig comensant per en Serrano.

Al punt veureu que 's reuneixen, y cridan, y fan bolados, y 's mostran grans defensors del poble, quan trepitjarlo volian no fa molt temps... Donchs ¡alerta noys! cuidado: mireu que de pinta us tractan lo Sant Cristófol molt nano...!

Cridant mes que deu mil donas, desplegant molt aparato, los carlins á la montanya van ab fusells y retacos. Per qui salta un capellá, per lla fa bots un hermano, prometen salvar la patria y aixafar als calamarsos, als radicals... fins als rojos un cop ells tingan lo mando... ¡Alerta! Mireu que 'us pintan lo Sant Cristófol molt nano!

¡Que diuen los alfonsins? Are de llegir acabo lo seu últim manifest. Tot, entr' ells, es alabar-lo. Fent Regent á Montpensier prometen tot arreglar-lo. Nadarem en un mar d' or y lo pa anirá barato, y tots anirem calats... menys los que vagin descalos... Obriu l' ull, que aquests nos pintan lo Sant Cristófol molt nano!...

¡Los radicals al poder! ¡Quin rebombori! ¡Ah salao! Are tindrem llibertat... ¡Vaja res, jo m' entusiasmo! ¡Diu que armarán la milicia!... Vaig á dir que 'n vull ser cabo... Que posarán lo Jurat... Bé, aixó convé, fe adelantos... Que van á abolir las quintas... ¡Viva 'l govern... —¡Alto! ¡Alto!

¿Que no veus tonto que 'ns pintan lo Sant Cristófol molt nano?

Tothom, menos la República, veureu que 's dona cuidado per pintarli al pobre poble ¡pobret! Sant Cristófol nano.

A. SERRA.

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar. 1872.